

Machtsstrijd

Machtsstrijd

Wouter Helder

Schrijver: Wouter Helders
Coverontwerp: Jasper van der Bijl
ISBN: 9789402176995
© Wouter Helders

Proloog

Congo, 5 mei 1975

De weg door de jungle was zo goed als verlaten. De donkere gezichten van een

handjevol voetgangers versmolten met de muur van bomen in het licht van de ondergaande zon.

‘Ze gaan ze vermoorden.’ De woorden echoden door zijn hoofd terwijl hij het gaspedaal nog wat dieper intrapte. De motor van de pick-up protesteerde, maar gaf toe. Langzaam bewoog de snelheidswijzer naar rechts, maar een paar kuilen in de weg gooide roet in het eten. Marcel Lafleur trapte op de rem en schakelde vloekend terug. Ze hadden minstens een uur voorsprong. Hij zou ze nooit meer inhalen. En zelfs als het zou lukken, wat zou hij dan aantreffen? Zijn ogen schoten naar de passagiersstoel. Het pistool staarde terug. Ondanks de hitte rilde Marcel. Het zou snel donker zijn. Waar was hij aan begonnen?

De weg werd wat egalier en Marcel drukte zijn gaspedaal weer wat verder in. Het was levensgevaarlijk hier zo hard te rijden, dat wist hij, maar het was zijn enige kans. Anders zou hij ze nooit op tijd vinden. De snelheidsmeter sloeg weer helemaal uit naar rechts. Misschien had hij toch een kans. Als ze deze route tenminste genomen hadden. Hij schudde met zijn hoofd en verdreef de twijfel. Het was de kortste weg naar Lubumbashi aan de Zambiaanse grens. Het kon bijna niet anders.

Het was donker nu. In het licht van de sterren schenen zijn knokkels wit door zijn huid heen. Met het stuur in zijn handen geklemd tuurde Marcel de nacht in. Hij kende het gebied als zijn broekzak, had afgesneden waar hij kon en moest wat tijd gewonnen hebben. Maar zaten ze nog wel voor hem? Hij was een paar dorpen gepasseerd. Zouden Hurkman en zijn zwangere vrouw gestopt zijn om te overnachten?

Terwijl de weg onder hem weer begon te stijgen wist hij het plotseling zeker: hij moest ze gemist hebben. Gefrustreerd sloeg hij op zijn dashboard. Hij moest terug. Boven aan de heuvel aangekomen trapte hij hard op de rem om de auto te draaien toen hij het zag. Het was een heldere nacht en bijna volle maan. Vanaf dit hoge punt had hij kilometers zicht. De rode schokkende vlek laaide weer op. Een kilometer of twee recht voor hem. Vuur. Met een angstig voor gevoel reed hij de heuvel af, de vlammen tegemoet.

Twee bochten verder doken de lichten vanuit het niets achter hem op. Als elfjes dansten de koplampen over de donkere weg, om in een razende pirouette dichtbij te komen. Marcel nam gas terug en gebaarde met zijn arm uit het raam gestoken dat de wagen hem moest passeren. De lampen werden groter en feller totdat de hele pick-up baadde in hun gele schijnsel. Pas op het laatste moment realiseerde hij zich dat de auto niet uitweek. De legerjeep boorde zich op volle snelheid in de achterkant van de pick-up. Marcells voorhoofd knalde tegen het stuur en de huid op zijn voorhoofd barstte open. De achterkant van de auto slipte weg. Terwijl hij vocht om de controle van de auto begon het warme bloed over zijn gezicht te stromen. Marcel gooide het stuur om en had geluk. De wielen kregen grip in de uitgesleten sporen in de weg en de pick-up stopte met stuiteren.

Tijd om te ontspannen had hij niet. Een blik in zijn spiegel bevestigde dat de jeep zich opmaakte voor de tweede aanval. In een flits realiseerde hij zich dat hij in de val was gelopen. Ze kwamen voor hem.

Marcel zette zijn tanden op elkaar om de pijn te verbijten en veegde het bloed dat in zijn ogen begon te lopen weg. Hij schakelde terug en liet zijn voet neervallen op het gaspedaal. De auto sprong vooruit en pakte een voorspog op zijn achtervolger. Marcel reikte zijn hand uit naar het pistool, dat op de grond gevallen was, en stak het onder zijn riem. Hij zou zijn huid duur verkopen.

Een lichte schok en het gekletter van steentjes verraadde dat het zandpad had plaatsgemaakt voor een hardere ondergrond. Marcel grijnsde. De kaarten waren opnieuw geschud. Nu had hij een kans hen voor te blijven.

Het bloed begon weer in zijn ogen te lopen en ontnam hem het zicht. Ruw veegde hij het weg, knipperde met zijn ogen en wierp opnieuw haastig een blik in de achteruitkijkspiegel. De lichten waren een meter of vijftig van hem verwijderd en leken niet dichterbij te komen. De weg maakte een flauwe bocht en begon weer te dalen. Zou hij het volgende dorp kunnen bereiken? Ver kon het niet meer zijn naar de handelspost. Zijn snelheidsmeter hikte tegen het maximum aan en de donkere muren aan beide kanten van de weg vlogen aan hem voorbij, om plotseling terug te wijken. Hij schoot het woud uit en was zo overdonderd door de rode gloed die de open plek verlichtte dat hij niet zag dat er iets blonk in het wegdek voor hem.

De vier banden van de auto werden aan flarden getrokken toen de wagen met honderdveertig kilometer per uur over de spijkermaat denderde. De pick-up sloeg drie keer over de kop voordat hij, in de gloed van het tien meter hoge vuur, ondersteboven tot stilstand kwam. De wielen draaiden zachtjes door en een van de gebroken koplampen verlichtte een stuk van de bosrand.

Marcel Lafleur was uit de auto geworpen en lag op zijn rug in het gras. Even vroeg hij zich af waarom hij zich niet kon bewegen. Waarom hij behalve zijn hoofd zijn lichaam niet voelde. Maar die verbazing maakte al snel plaats voor verwondering. Nu pas realiseerde hij zich hoe helder het vannacht was. Nog nooit had hij zoveel sterren gezien. Hij knipperde met zijn ogen. Niet zeker of de zwarte wolken die langs de hemel dreven echt waren of niet. Toen hoorde hij het ook. Het bulderende geluid van vuur. Met moeite bewoog hij zijn hoofd in de richting van het lawaai. Onmiddellijk sloeg de warmte van het vuur in zijn gezicht. De rode gloed die hij eerder had gezien, kwam van een in brand staande Landrover. Metershoge vlammen klauwden naar de nacht. Even dacht hij twee lichamen in de vlammenzee te ontwaren, maar de contouren waren vaag. Of waren het zijn ogen die hem in de steek lieten? De geur van verbrand vlees die zijn neus binnendrong, gaf hem het antwoord.

Vol walging sloot hij zijn ogen en wendde, happend naar frisse lucht, zijn gezicht af. Het was de auto van Hurkman. Dat wist hij zeker. Ze waren dood. Hij had gefaald. Nu zou hij zelf sterven. Het verbaasde hem dat hij niet bang was. Dat hij geen angst voelde voor wat komen ging. Een vreemd soort gelatenheid maakte zich van hem meester. Marcel opende zijn ogen om weer naar de sterrenhemel te kijken.

Hij voelde de aanwezigheid van de man zonder hem gezien of gehoord te hebben. Hij draaide zijn ogen naar de zijkant en zag de man. Een donker silhouet tegen het inferno op de achtergrond.

Zich inspannend, focuste Marcel zijn ogen. Even kwam de scherpste terug en meteen herkende hij de man die over hem heen gebogen stond. Het was een van de mijnwerkers. 'Olivier...' stamelde hij schor. 'Ben jij dat? Ik...' De ijzeren staaf die de man in zijn handen geklemd hield, kwam met een klap op het voorhoofd van Marcel neer. En nog eens. Toen de legerjeep wegscheurde, bleef Marcells levenloze lichaam achter in de afnemende gloed van het uitgebrande voertuig. In de verte jankte een hond.

I

België, 15 januari 2016

Het was vreemd hoe weinig er van een mensenleven overbleef, dacht ze terwijl ze de

doos met spullen uit haar moeders huis in de auto zette. Fotoboeken, de ingelijste trouwfoto van haar ouders, een bakelieten telefoon en een wandklokje. Dat was het. Verder had haar moeder alles al weggegeven of verkocht om de rekeningen van het verzorgingshuis te kunnen betalen.

Sofie sloeg de achterklep van de auto dicht en keek nog een keer achterom. Côte d'Or was gevestigd in een villa in een van de buitenwijken van Brussel. Ze had het eigenlijk niet kunnen betalen, maar haar moeder had erop gestaan hier haar laatste jaren door te brengen. Niet om de luxe. Als Congolese had ze het een nachtmerrie gevonden te moeten leven tussen bejaarde Belgen. Maar in Côte d'Or, waar veel welgestelde ouderen uit voormalig Belgisch Congo verbleven, had ze zich thuis gevoeld. Dat het haar al haar spaargeld kostte, had ze voor lief genomen.

Na een laatste blik op de villa en de eindeloze bloemperken, stapte Sofie in haar Volkswagen Kever uit 1973 en reed weg. De afgelopen twee jaar had ze de trip minimaal twee keer per week gemaakt. Nu haar moeder er niet meer was, zou ze er nooit meer komen.

De wacht zag haar de oprijlaan afrijden en drukte op de knop waarmee de poort met spijlen naar binnen toe openzwaaide. Sofie stak haar hand op en reed zonder vaart te minderen voor de laatste keer het terrein af. Over de brede laan met achter bomen en hoge muren verscholen herenhuizen vervolgde ze op de automatische piloot haar route naar de periferie van de hoofdstad.

Anderhalf uur later parkeerde ze voor de vervallen flat waar ze al sinds het einde van haar studie een woning had. Als freelancer voor verschillende Antwerpse kranten en een tijdschrift over Afrika verdiende ze meer dan genoeg om te verhuizen, en af en toe speurde ze door de woonadvertenties, maar concrete stappen ondernam ze nooit. De sfeer in de Antwerpse volksbuurt beviel haar wel. Het hield haar scherp.

Ze klikte het stuurslot vast en legde een kaart met 'deze auto is leeg' op het dashboard. Ook opende ze het dashboardkastje om eventuele nieuwsgierige junks te tonen dat de auto écht leeg was. Met de doos in haar armen liep ze over de stoep naar de portiek. Twee tieners van Arabische afkomst stootten elkaar opgewonden aan. 'Lekker kontje, habibi!' Sofie negeerde hen, maar kon het niet nalaten iets uitdagender met haar heupen te wiegen toen ze hen passeerde. Ook wurmde ze één arm vrij en stak over haar schouder haar middelvinger naar hen op. Iets wat haar op gejoel en gefluit kwam te staan. In het glas van de voordeur glimlachte ze naar zichzelf. Ze was het gewend nagestaard te worden op straat. Dat ze met haar een meter tweeënzestig niet boven de meeste vrouwen uitstak, deed daar weinig aan af. Haar dodelijkste wapens, haar benen en billen, accentueerde ze door altijd hakken te dragen. Haar taille en borsten hield ze in model door een dagelijkse vinyasa-yogasessie en door twee kickboks sessies per week. Het meest viel ze op door haar lange, krullende haar en haar

blauwe ogen die fel afstaken tegen haar getinte huid. Een ex-minnaar had haar ooit gekscherend het mooiste product genoemd dat de Belgische koloniën hadden voortgebracht.

Twee trappen hoger balanceerde ze de doos onder één arm terwijl ze met haar vrije hand in haar handtas zocht naar de huissleutels. Ze vond ze, wurmde ze in het slot en duwde, na enig wroeten, met haar schouder de deur open, toen het mis ging. De doos bleef achter de deurspijl haken en viel met een klap op de grond. Het fotolijstje viel op de stenen vloer en brak. Ingeklemd tussen de fotoboeken had de oude klok de val overleefd.

Vloekend bukte ze zich en raapte alles bij elkaar. Voorzichtig verzamelde ze de stukjes hout en glasscherven. De foto was niet beschadigd. Gelukkig. Dat was het belangrijkste. Ze viste hem van de grond en verstijfde. Hij was veel dikker dan een foto zou moeten zijn. Nog steeds neergeknield op de grond draaide ze de foto om en zag dat er een enveloppe achter geplakt zat. Een brief? Misschien een boodschap van haar moeder?

Met de doos vol scherven in haar handen liep ze haar kleine maar efficiënt ingerichte appartement binnen. Ze trapte haar yogamatje aan de kant en zette peinzend de doos op haar aanrecht. *First things first*. Ze snakte naar een kop koffie. Met een paar drukken op de knop zette ze haar gloednieuwe DeLonghi-machine aan het werk. De geur van versgemalen koffiebonen vulde de kleine keuken. Een minuut later liep ze met haar amandelmelkcappuccino in de ene en de trouwfoto in haar andere hand naar de sofa. In het door het grote raam binnenvallende daglicht bekeek ze de zwart-witfoto. Rechts onder in de hoek stonden de plaats en datum gestempeld: Kinshasa, 7 juli 1973. Haar vader met snor en tropenuniform en haar moeder in een traditioneel Afrikaans gewaad. Ze waren een knap stel geweest, dacht ze. Ze lachten allebei naar de fotograaf, vol vertrouwen in de toekomst. Helaas was het anders gelopen: twee jaar later was haar vader verongelukt en was haar moeder, zwanger van haar, naar België gekomen.

Ze kon haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Na een laatste slok koffie keerde ze de foto om en bestudeerde de ongeopende enveloppe. Het papier was vergeeld en zag er verweerd uit. Een strak, mannelijk handschrift had het geadresseerd aan Madam Nicolette Lafleur, haar moeder, op een adres dat ze niet kende: Rue de la Montagne 14, Kinshasa. Weer die naam, dacht ze. Kinshasa, de hoofdstad van Congo, het toenmalige Zaïre. Op de vervaagde rode stempel kon ze het jaartal nog ontcijferen: 1975. De datum was onleesbaar. Was het een brief van haar vader aan haar moeder? Waarom had ze hem niet geopend? Een tweede, recentere stempel van de Belgische post gaf haar een vermoedelijk antwoord: Bruxelles, Mars 2011.

Sofie leunde verbaasd achterover. Zo te zien had haar moeder in 2011 na ruim vijfendertig jaar een brief ontvangen van haar al bijna even lang overleden echtgenoot uit een land dat niet meer bestond. Een tijdcapsule die haar zwaar demente moeder niet meer had willen openen? Sofie bracht de mok koffie naar haar lippen en dacht na. Het voelde bijna oneerbiedig de enveloppe te openen en een brief te lezen die niet voor haar bestemd was. Toch moest ze weten wat erin stond. Met trillende vingers begon ze de enveloppe te openen.

Lieve Nicolette,

Ik hoop dat je deze brief nooit zult lezen. Dat betekent namelijk dat ik bij je ben en hem heb kunnen onderscheppen. Zo niet, dan heb ik het niet gehaald. Dat spijt me. Je verdient beter. Ik hoop dat je begrijpt dat ik moest proberen ze te redden. Ik had geen keus.

Peter en Antjie Hurkman zijn vermoord. De Graaff zit erachter. Neem contact op met François Nbane, mijn assistent. Hij weet meer.

Voor altijd de jouwe,

Marcel

Sofie las de brief met tranen in haar ogen. Hij was geschreven in hetzelfde handschrift dat op de enveloppe stond. Het handschrift van haar vader wist ze nu, die een afscheidsbrief had geschreven aan haar moeder. Een bijna cryptische brief die meer vragen opriep dan antwoorden gaf. Wat had haar vader willen bereiken? En wat was er gebeurd? Was het vlak voor het ongeluk geschreven? En wie was De Graaff? Ze wist het niet. Met een zucht legde ze de brief neer, stond op en liep naar de keuken. .

II

Ergens boven de Atlantische Oceaan, 4 februari

Gegijzeld door de uitlopers van cycloon Grace was de Airbus 380 een speelbal voor de

elementen. Op tien kilometer boven de Atlantische Oceaan vochten de straalmotoren verbeten om het toestel in de lucht te houden. In de maalstroom van de storm leek het een verloren strijd. Worstelend tegen de aangroeiende rukwinden voelde de piloten dat ze de controle dreigden te verliezen. Langzaam werd het immense toestel door de wind op haar zij gedwongen. Zonder lift van de vleugels en onder dwang van de cycloon werd het toestel in een luchtzak gedwongen en viel het als een vogel met hartstilstand naar beneden. De duikvlucht verergerde de toch al heftige turbulentie zodat de Airbus kraakte en rammelde terwijl hij een gevecht leverde met de storm.

Chris Hurkman zat onderuitgezakt in zijn stoel. De eerste klappen en schokken hadden hem uit zijn ondiepe slaap gerukt. Versuft zag hij het lege glas dat voor hem stond van het tafeltje af trillen en op de deinende vloer van het toestel vallen. Een paar compartimenten schoten open door het heftige schudden zodat kledingstukken en tassen door het vliegtuig vlogen. De noodverlichting, een smal streepje blauw licht onder de bagagecompartimenten, zorgde voor een spookachtige sfeer, verder versterkt door de ruis op het grote plasmascherm in de businessklaslounge. De stem van de gezagvoerder galmde door de luidsprekers, maar leek weinig kalmerend effect op hemzelf en de andere reizigers te hebben. De passagiers binnen zijn gezichtsveld zagen er verkrampd en bleek uit. Een vrouw aan de overkant van het gangpad had haar gezicht in haar handen begraven en zat te bidden. Overal schreeuwden en huilden mensen. Chris voelde de paniek in zich opwellen en verstijfde. Onbewust zette hij zich schrap voor de klap die komen ging.

De vrije val werd plots onderbroken toen de piloten de vleugels wisten te draaien en het vliegtuig weer begon te klimmen. Voor de geschokte maag van de dame naast hem was de abrupte overgang van vallen naar klimmen de druppel. Ze kreunde even, boog zich voorover en kotste in een papieren zak die ze in haar handen geklemd hield. Een halve minuut later vouwde de vrouw het zakje dicht en zette het op de lege stoel tussen hen in. De geur van het braaksel en het schokken van het toestel maakten dat Chris zijn maaginhoud ook omhoog voelde komen. Zijn linkerhand bleef stijf om de leuning van zijn stoel geklemd, terwijl zijn rechterhand wanhopig naar het kotszakje in de stoel voor hem zocht.

Het trillen en schudden nam weer toe en Chris klemde zijn handen om de arMLEUNINGEN van de lederen stoel en zette zich schrap voor de volgende val. Maar het was al voorbij. Het trillen stopte, de lichtjes in het gangpad flikkerden weer aan en de film, die zo abrupt was onderbroken, verscheen weer op het plasmascherm. Het toestel vloog soepel verder, alsof er niets gebeurd was.

Een stewardess met verwarde haren en uitgelopen mascara baande zich, zwaar leunend op de leuning van de passagiersstoelen, een weg over het met bagage, etensresten en braaksel bezaaide gangpad. Ze knikte Chris toe terwijl ze haar ronde door de businessclass maakte.

Chris ontspande en ging wat rechterop zitten. Zijn maag zat nog steeds in zijn keel, maar de kotsneiging was verdwenen. Hij sloot zijn ogen en haalde een paar keer diep adem. Hij was nooit een fan geweest van vliegen, maar wat hij nu voelde hield het midden tussen angst en haat. Zijn voorhoofd was bezweet en hij doorzocht zijn zakken voor een zakdoekje. Niets. Dat had hij kunnen weten. Wanneer nam hij nou zakdoekjes mee? Bij gebrek aan beter veegde hij zijn voorhoofd met zijn mouw af, om vervolgens zijn hoofd te draaien om de chaos om zich heen in zich op te nemen. Schok en opluchting leken de norm. Hysterisch gelach en geklets, allemaal reacties op de angst en stress minuten eerder, klonk alweer door de ruimte heen. Chris draaide zich weer om en wreef chagrijnig in zijn ogen. Hij was kapot. Zijn vlucht had zes uur vertraging gehad in Johannesburg, zodat hij al meer dan zestien uur onderweg was. De drie gin tonics, die hij op het Zuid-Afrikaanse vliegveld gedronken had, lieten zich nu gelden. Hij voelde zich beroerd.

De stewardess had ondertussen versterking gekregen en ruimde samen met twee collega's snel en efficiënt de ruimte op voordat ze even later langskwam met drankjes.

‘Voor u meneer?’

‘Een ijsthee.’

‘Perzik of citroen?’

‘Citroen, alstublieft.’

De stewardess rommelde wat in haar wagentje, schonk het drankje in en wilde het net aan Chris overhandigen toen het vliegtuig opnieuw in een luchtzak terecht kwam en een stuk naar beneden klapte. Chris kreeg de inhoud van het glas over zijn gezicht en borst en kwam geschrokken half overeind.

‘Het spijt me meneer, ik...’ De jonge stewardess liep rood aan en begon, speurend naar doekjes, onmiddellijk haar *trolley* te doorzoeken. ‘Het spijt me echt meneer, ik loop even naar achteren om een doek te halen. Kan nog ik iets anders voor u doen?’ Ratelde ze enkele seconden later toen ze niets had kunnen vinden.

Chris keek haar beduusd aan en schudde zijn hoofd. Toen de stewardess wegsnelde, zag ze niet dat zijn handen zo strak om de leuning van zijn stoel geklemd zaten dat zijn knokkels wit door zijn huid heen schenen.

III

Kinshasa, 23 januari

Een grote zwerm bokmakierievogeltjes vloog krijsend op uit het groepje bomen op het

plein. Voor een moment kleurden ze de hemel fel geel en groen met hun flapperende vleugeltjes. De zwerm splitste zich op in kleinere bewegelijke wolkjes om even later in een golfbeweging weer samen te komen. Geen van de vogeltjes werd geraakt door de stenen, stokken en flessen waarmee ze vandaag het luchtruim deelden. Acrobatisch ontweken ze de vreemde objecten en zetten koers naar grotere hoogten.

Beneden op straat ging het gooien, steken, trappen en schreeuwen onverminderd door. Het was regentijd in Congo. En hoewel de ochtendbui alweer weggetrokken was, waren de straten van Kinshasa broeierig, en niet alleen door het klimaat. Etienne Thisekad, leider van de politieke oppositie, was gearresteerd. Zijn aanhangers waren en masse naar de hoofdstad gekomen om hun onvrede te uiten. De hitte leek hun bloed te laten koken. De sfeer die zo dik om de rennende menigte heen hing dat hij bijna proefde naar bittere wanhoop.

President Kabila was met een helikopter de stad ontvlucht naar een van zijn buitenhuizen aan de Congostroom. Maar niet voordat hij zijn troepen het bevel had gegeven de demonstratie neer te slaan. De rubberen kogels, het traangas en de gestage regen van neerkomende knuppels begonnen effect te krijgen. Langzaam werd de menigte teruggedrongen. Groepjes mensen liepen weg van het plein. De gewonden en doden bleven achter in het stof.

Sofie maakte snel wat foto's van de aanstormende troepen die de achterblijvende betogers onder handen namen en in klaarstaande trucks gooiden. Met haar Canon 500 met groothoeklens wist ze de grimmige sfeer perfect te vangen voor ze zich weer uit de voeten maakte. Blijven hangen was geen optie. Als de politie doorkreeg dat ze foto's aan het maken was, kon ze in het gunstigste geval een enkeltje België krijgen en een inreisverbod. Aan de andere scenario's wilde ze liever niet denken.

Ze borg haar camera op en liep tussen de mensen door een van de zijstraten in. Het verhaal was rond. De kranten in Europa zouden goed betalen voor de quotes en beelden die zij vanavond vanuit haar jeugdherberg zou versturen.

Biko stond, of beter gezegd, lag al op haar te wachten. Hoe hij het voor elkaar kreeg wist ze niet, maar de jongen had zo'n uitgekiende balans dat hij op zijn geparkeerde boda-boda kon liggen met zijn voeten over het stuur en zijn handen achter zijn hoofd gevouwen op zijn bagagedrager. Zodra hij haar in de gaten kreeg sprong hij op en startte in één beweging met een trap de brommer en kwam haar tegemoet. Ze zwaaide naar hem. Ze was pas een week in Congo, maar hij had zich al onmisbaar gemaakt met zijn kennis van de stad, de mensen en natuurlijk met zijn brommer.

Ze grijnsde terwijl ze Biko tegemoet liep. Het voelde goed hier te zijn. Ze kneep haar ogen samen. De zon scheen tussen de gebouwen door. Het licht was hier anders. Feller. Intenser. Net als de geuren en het leven van de mensen. Het contrast met het slagveld van zojuist kon bijna niet groter zijn. En dan het eten. Hier smaakte de groenten nog naar groenten

en het fruit naar fruit. Ja, bedacht ze, op de een of andere manier voelde ze zich hier thuis. Raar eigenlijk dat ze dat nu zo sterk voelde. Ze was al vaker in Afrika geweest. Voor werk, maar ook privé. Maar de missie die ze nu had, gaf haar verblijf een extra dimensie. Ze had de brief wel honderd keer gelezen. Iets klopte er niet, al ze kon ze haar vinger er niet op leggen. Wat was er met haar vader gebeurd? De naam onder aan de brief had haar niet meer losgelaten. François Nbane. Hij wist het. Ze moest hem vinden.

‘Jambo! Miss Sofie!’ Riep hij haar toe. Hoewel Lingala in dit deel van Congo de voertaal was, spraken ze samen Swahili, de lingua franca van Afrika, dat Sofie beter beheerste.

‘Jambo, Biko,’ beantwoordde ze de groet. Hij gaf haar zijn helm, de enige die hij had, en ze stapte achterop. De oude tweebaanswegen die het centrum van Kinshasa doorsneden waren levensgevaarlijk. Er was maar één regel in het Congolese verkeer: het recht van de sterkste. Toch voelde Sofie zich achter op Biko’s boda-boda veilig. De jongen had de reflexen van een kat en de behendigheid van een coureur. Handig ontweek hij verkopers met volgeladen fietsen, auto’s, voetgangers, trucks, puin en gaten in het wegdek en benutte ieder gaatje in de langzaam bewegende colonne om vooruit te komen. Hoe verder ze uit het centrum kwamen, hoe rustiger het werd en al snel kon hij zijn brommer in de hoogste versnelling zetten en raceten ze door de buitenwijken.

De jeugdherberg waar Sofie verbleef lag in een van de wijken waar vroeger de Belgische middenklasse gewoond had en was gevestigd in het voormalige buurthuis. Breed opgezette lanen met lage bungalows omringd met grote tuinen, waren in bezit gekomen van rijke Congolezen en raakten langzaam in verval. . Sofie had de plek expres gekozen. De kamers waren goedkoop, je kon er goed eten en ’s avonds kon ze met de andere backpackers tips uitwisselen over hoe en wat in Congo. Bovendien beschikte het over wifi en was het relatief veilig. Biko zette haar voor de poort af en keek haar, terwijl ze wat Congolese francs uit haar portemonnee diepte, vol verwachting aan. Ze gaf hem het geld dat hij zonder het te tellen in zijn broekzak stopte.

‘Wat is morgen het plan, miss Sofie?’

‘Kun je me na het ontbijt komen halen, om tien uur?’

‘Oké!’ Hij pakte de helm die ze hem teruggaf aan en hing hem aan zijn stuur. ‘Waar gaan we eigenlijk heen?’

‘Naar het oude hoofdkantoor van de mijn. Weet jij waar dat is?’

‘Daar kom ik wel achter.’

IV

Schiphol, 4 februari

Het was zoals altijd raar om weer terug te zijn, bedacht hij terwijl hij zich over de

glanzende vloer door de mensenmassa wurmde. Schiphol had dezelfde klinische, moderne uitstraling als veel van de andere internationale luchthavens waar Chris zoveel van zijn tijd doorbracht. Maar toch was het anders. Het was als thuiskomen, maar je niet welkom voelen.

De bagageband had nog geen koffers uitgespuwd dus besloot hij zich even op te frissen en de ijsthee van zijn gezicht te wassen in de toiletruimte. Terwijl hij zijn handen waste, bestudeerde hij zichzelf. Over zijn gezicht, bruin als het was, lag een grauwe gloed. Vast door het kunstmatige licht, besloot hij. Zijn haarlijn had definitief besloten tot volledige terugtrekking over te gaan en na jaren van camouflage had hij de handdoek in de ring gegooid. Hij moest nog steeds wennen aan de militaristische-achtige uitstraling die zijn nu gemillimeterde haar hem gaf. Maar zijn ogen, omringd door lachrimpels, maakten veel goed. Ze waren felgroen, een erfenis van zijn moeder had hij zich laten vertellen. De wallen en zijn ingevallen wangen baarden hem meer zorgen. Hij begon mager te worden. Niet alleen kwamen zijn grote mond en neus nu nog prominenter naar voren, zijn maatpak leek een maatje te groot voor zijn nog steeds brede schouders. Hij had hard gewerkt de afgelopen maanden. Te hard, dacht hij. De laatste tijd vroeg hij zich steeds vaker af of hij niet te veel werkte. En nu kwamen de problemen binnen het bedrijf er nog bij. Al weken gonsde het van de geruchten dat Antonie de Graaff, CEO en groot aandeelhouder, ernstig ziek was. De media stonden er vol van, maar binnen het bedrijf bleef het stil. En nu was hij teruggeroepen voor een spoedvergadering. Wat was er aan de hand?

Na zijn polsen en handen was zijn gezicht aan de beurt. Het koude water voelde verfrissend, maar zijn koppijn werd er alleen maar erger door, leek het. Nadat hij zich afgedroogd had met een papieren handdoekje, wierp hij een laatste blik in de spiegel. Misschien lag het toch niet aan het licht. Chagrijnig liep hij naar buiten.

Zijn tas kwam voor de verandering als eerste van de band afrollen. Hij sloeg hem om zijn schouders en liep doelbewust door de schuifdeuren langs de douane de aankomsthal in. Dat zijn vrouw, Frederique, hem niet stond op te wachten was geen verrassing. Hij mocht dan al maanden van huis zijn, zijn toegewijde echtgenote had hem waarschijnlijk geen seconde gemist, dacht hij cynisch. Natalie, de persoonlijke assistente van De Graaff, was er wel. Ze begroette hem enthousiast toen hij door de glazen schuifdeuren de aankomsthal in liep. Hij zag dat ze zich subtiel opgemaakt had. Ook haar kapsel zat perfect in model. Ze was waarschijnlijk net naar de kapper geweest. Hij kreeg onmiddellijk klamme handen.

‘Goede trip gehad, Chris?’ Haar blik bleef even hangen op zijn borst, waar de ijsthee een duidelijke vlek had achtergelaten.

‘Doe eens een gok,’ bromde hij.

‘Ook leuk jou weer te zien.’ Ze raakte licht zijn arm aan.

Chris voelde meteen dat hij begon te zweten. Hij schraapte zijn keel en zuchtte, terwijl hij met zijn vrije hand zijn slapen masseerde. ‘Sorry, Natalie. Ik heb nauwelijks geslapen en barst van de koppijn.’

‘Hmmm...’ bracht Natalie uit op die typische vrouwelijke manier die zo’n duizend dingen kan betekenen. Ze rommelde even in haar handtas en stak haar hand naar hem uit. ‘Neem dit. Dan is je hoofdpijn zo weg.’

‘Dank je.’ Chris sloeg de pil achterover en zuchtte. ‘Oké. Laten we opnieuw beginnen. Goed je weer te zien.’ Hij schudde haar de hand, terwijl hij haar felblauwe ogen probeerde te ontwijken.

‘Fijn dat te horen.’ Ze glimlachte en raakte weer licht zijn schouder en bovenarm aan. In het nauw gedreven schuifelde Chris wat heen en weer. Ze was erg aantrekkelijk en de laatste keer dat hij in Nederland was geweest, was wat begon als een zakendiner geëindigd in de slaapkamer van haar luxeappartement aan de Keizersgracht in Amsterdam. Ze was een typische gold digger, net als zijn vrouw, maar dat boeide hem niet.

Onwillekeurig voelde hij aan de eeltplek op zijn linker ringvinger. Tot voor kort had hier zijn trouwring gezeten. Nu wist hij niet eens zeker waar hij het ding gelaten had. Toch ging hij niet verder op haar flirt in. Niet hier in het openbaar. Voor je het wist stond er een fotograaf in de buurt of was iemand met zijn mobieltje aan het kloten. Hij was nog steeds getrouwd en was een van de topmannen van DGH. En hoewel zijn huwelijk het best te vergelijken was met de Costa Concordia – vastgelopen en langzaam zinkend – moest hij ten minste voor de buitenwereld mooi weer spelen. Hij kon maar beter zijn trouwring weer dragen, bedacht hij zich. Als hij het onding maar kon vinden.

Zich weer op Natalie concentrerend toverde Chris een glimlach op zijn gezicht. ‘Heb je wat voor me meegenomen?’ vroeg hij, het onderwerp vlug veranderend.

Natalie keek hem even geringschattend aan voor ze een leren map uit haar tas tevoorschijn haalde. ‘Hierin vind je alles.’

‘Mooi zo.’ Chris klikte zijn aktetas open en liet de map erin glijden. Hij was benieuwd wat er in de papieren stond. Zou De Graaff eindelijk gaan aftreden? Dat zou wel eens een mooie promotie kunnen betekenen. Chris maakte een uitnodigend gebaar. ‘Zullen we?’ Hij legde zijn hand op Natalies onderrug en samen liepen ze de aankomsthal uit. ‘Nog nieuwe ontwikkelingen?’

Natalie knikte. ‘Ik heb een verzoek voor je. Een privézaak van De Graaff.’

‘O ja?’ Chris keek haar verbaasd aan. ‘Wat dan?’

‘Victoria is verdwenen. Niemand weet waar ze is.’

‘En?’

‘Hij wil dat jij haar opspoort.’

Chris stopte abrupt. ‘Jezus. En haar ex-man dan. Johnny toch? Die moet toch weten waar ze is?’

‘Die hebben geen contact meer. En sinds de scheiding gaat het...’ Natalie zocht duidelijk even naar de juiste woorden, ‘niet zo goed met haar.’

‘Geweldig,’ mompelde Chris terwijl hij in de binnenzak van zijn jasje zocht naar zijn zonnebril. Het felle zonlicht deed pijn aan zijn ogen. Hij hoopte dat de pillen snel hun werk zouden doen. De koppijn leek met de minuut feller te worden.

‘Enig idee waar ze uithangt?’

‘Nee.’

‘Waarom huurt hij geen privédetective, of zo?’

‘Je kent hem, hij wil dit discreet oplossen.’

‘Verdomme,’ vloekte Chris. ‘Ik heb hier helemaal geen tijd voor. Ik heb andere dingen aan mijn hoofd.’

‘Je weet hoe hij is,’ zei ze terwijl ze hem naar de klaarstaande auto dirigeerde. ‘Hij staat erop dat jij dit uitzoekt. Stel je voor wat er met de aandelen van het bedrijf gebeurt als dit uitlekt. Daarbij ken jij haar beter dan een vreemde en zou je toch al terugkomen naar Nederland voor de kwartaalvergadering.’

‘Ik ben verdomme zijn loopjongen niet. Ik...’

‘Je weet hoe hij is,’ onderbrak ze hem. ‘Bel hem anders zelf even.’

Vlak voor een zwarte Mercedes stopten ze. Even raakte ze zijn mouw aan. ‘Heb je zin om wat te eten in de stad vanavond?’ Ze boog zich naar hem toe, haar stralende glimlach en boezem in de strijd gooiend.

‘Vanavond niet, Natalie. Maar ik bel je nog,’ mompelde hij.

Natalie nam een stapje terug, een sluw lachje danste op haar lippen. ‘Daar houd ik je aan,’ zei ze. Ze maakte aanstalten om de deur te openen, maar hij was haar voor. ‘Dames gaan voor.’ Met een zwierig gebaar liet hij haar instappen, gooide de deur dicht en liep om de auto heen. Zodra hij zat reed de chauffeur weg.

‘Waarheen, meneer Hurkman?’

‘Rotterdam. Het Weena.’

Natalie keek hem verrast aan. ‘Maar daar woont Cecil de Graaff.’

Chris keek haar veelzeggend aan voor hij sarcastisch antwoordde: ‘Ik heb mijn oude vriend al zo lang niet meer gezien. Hij zal zich vast op mijn komst verheugen.’ Hij zweeg even, en dacht snel na voor hij verderging. ‘Waarom vertel je me niet in hoofdlijnen wat jullie wel weten? Hoe heeft Victoria zich de afgelopen maanden gedragen? Wat doet ze?’ Hij liet zich ontspannen terugvallen op de lederen bank en staarde naar buiten. Natalie begon te praten.

Het schemerde toen ze de laatste afslag namen en met de Mercedes over de Maasboulevard het centrum van Rotterdam binnenreden. Chris keek uit over de Maas naar het Noordereiland en de wolkenkrabbers op de Kop van Zuid en realiseerde zich dat hij toch een beetje heimwee had gehad. Rotterdam was nog steeds zijn stad. Na Afrika was dit zijn onbetwiste thuisbasis. Via het Blaak en de Coolsingel reden ze naar de, tegenover het Centraal Station gelegen, Weenatoren. Zonder schroom parkeerde de chauffeur de auto op de stoep voor de ingang van het gebouw. Vanachter de geblindeerde ruit keek Chris omhoog naar de verlichte luxeappartementen die boven hem uittorenden. Cecil en hij waren ooit goed bevriend geweest. Ook met Victoria, de dochter van De Graaff, trouwens. Maar dat was lang geleden. Er was te veel gebeurd. Het contact was verwaterd.

Jaren geleden was hij één keer bij Cecil geweest. Sindsdien had hij hem met succes weten te vermijden. Tot vanavond. Hij opende het portier van de auto.

‘Zullen we hier op je wachten?’ Natalie keek hem hoopvol aan.

‘Nee, dank je. Ga maar vast. Ik red me wel.’

‘We brengen je tas wel even naar je huis,’ riep ze hem na.

‘Je bent een schat.’

Hij gooide het portier dicht en liep naar de ingang van de glazen toren. Het was zachtjes gaan regenen en er ging een rilling door hem heen. Hij was vergeten hoe guur de maand februari kon zijn in Nederland. Hij trok zijn kraag wat verder omhoog en tuurde naar boven. Er brandde licht op de bovenste etage. Met een gevoel van opluchting stapte hij de verlaten hal van het gebouw binnen. Cecil had het appartementencomplex voor zijn eenentwintigste verjaardag cadeau gekregen van zijn vader. En wat voor een geschenk. Staal en glas werden stijlvol afgewisseld met marmer en ornamenten. Een verguld plaatje met krullerige, protserige letters markeerde de bel van Cecils penthouse. De hele setting ergerde Chris. Alles aan Cecil ergerde hem. De foto's die bijna wekelijks van hem in de krant verschenen op jetsetfeestjes, nieuwe clubs en andere social events. Hij was een playboy en had weinig talent voor het verdienen van geld. In het uitgeven van zijn vaders geld was hij echter een held. Agressief drukte Chris de bel een keer of tien in. Niks. Hij drukte opnieuw de bel in. Deze keer hield hij zijn vinger stevig op de bel gedrukt. Een minuut later spugde de intercom de geaffecteerde stem van Cecil de Graaff uit.

‘Laat verdomme die bel los. Wie is daar?’ snauwde hij.

‘Fijn om te horen dat je thuis bent. Doe de deur open.’

Het bleef even stil.

‘Chris?’

‘Cecil! Ik dacht ik ben in de buurt dus ik kom even langs.’

‘Het komt nu even niet zo goed uit Chris.’ Klonk het plots op vriendelijke toon. ‘Kun je morgen terugkomen?’

‘Doe de deur open Cecil, ik meen het. Je vader heeft me gestuurd. Ik moet met je praten.’

‘Kom over een uurtje even terug wil je?’

‘Niet over een uurtje. Nu. Of moet ik je vader even bellen?’

Een paar seconden bleef het stil. Toen klonk er een zoemend geluid. Chris duwde de deur open en liep naar de lift.

Terwijl de lift omhoog zoefde voelde hij met elke etage zijn kwaadheid toenemen. Cecil was altijd al een kwal geweest, maar hij was niet dom. Wat hij in zijn schild voerde wist Chris niet, maar hij was er zeker van dat hij aan het juiste adres was. Cecil wist waar zijn zus was. Hij moest het alleen nog uit hem zien te krijgen.

Cecil stond hem al in de deuropening op te wachten toen de liftdeuren openschoven. Zijn blonde haar lag over zijn bezwete voorhoofd geplakt en zijn zijden Oger-badjas hing half open zodat zijn weke, onbehaarde buik deels ontbloot was. Vanuit zijn appartement schalde ‘Under Pressure’, van Bowie en Queen.

‘Verdomme Chris, het komt echt niet uit. Wat is er zo belangrijk?’

‘Ik heb jou ook gemist, Cecil,’ zei Chris sarcastisch. ‘Hoe gaat het met je? Weinig tijd voor de sportschool zo te zien.’

Cecil had zich demonstratief in de deuropening opgesteld en maakte nijdig aanstalten de deur dicht te doen. ‘Wacht even buiten, wil je?’

‘Wachten? Je laat een oude familievriend toch niet buiten op de gang staan?’ Chris zette zijn voet tussen de deur en duwde Cecil ruw aan de kant.

Eenmaal binnen was het meteen duidelijk waarom Cecil zo moeilijk deed. Een van de meiden raapte haar kleren op van de vloer en rende naakt de badkamer in. De ander kwam

sloom overeind van de bank en trok onhandig een T-shirt over haar hoofd. Ze staaarde Chris met niet-begrijpende ogen aan. Haar blonde haar zat in de war en ze had grote wallen onder haar ogen.

‘Leuk feestje,’ schreeuwde Chris om de muziek te overstemmen. Hij staaarde naar de glazen tafel waarop witte strepen te zien waren. Een paar plastic rietjes omringden het restje cocaïne. ‘Nog altijd dezelfde hobby’s zie ik,’ vervolgde hij terwijl hij zijn oog over het strak ingerichte luxueuze interieur liet glijden. In de hoek vond hij wat hij zocht: de stereo-installatie. Hij liep erheen, op de voet gevolgd door Cecil.

‘Blijf met je poten van mijn muziek af, ik ben aan het luisteren!’

Cecil trok hem aan zijn mouw, maar Chris negeerde hem en zette de muziek uit. Het meisje op de bank keek hem met grote ogen aan.

‘Ben je van de politie?’ vroeg ze met trillende stem.

‘Je bent een klootzak,’ siste Cecil terwijl hij zijn badjas fatsoeneerde en dichtknoopte.

‘Is hij van de politie?’ vroeg het meisje weer.

‘Nee,’ verzekerde Cecil haar snauwend. ‘Hij werkt voor mijn vader.’ De uitspraak leek zijn zelfvertrouwen op te vijzelen. Terwijl hij zijn rug rechtte en met zijn hand zijn lange blonde haar gladstreek, herwon zijn stem zijn kalmte en gecultiveerde luiheid. ‘Eigenlijk is hij mijn vaders loopjongen.’

Chris negeerde de sneer en draaide zich beheerst naar hem om. Zonder zijn ogen van de Cecil af te wenden, sprak hij kalm tegen het meisje op de bank.

‘Het is tijd om te vertrekken schoonheid. Ga je vriendin maar gezelschap houden.’

‘Maar...’

‘Wegwezen!’ Chris’ stem galmde door het minimalistisch ingerichte vertrek. Het meisje stond op en vertrok op zwalkende benen naar de badkamer.

Chris keek haar over zijn schouder na en pas toen ze de badkamerdeur hard achter zich had dichtgetrokken, richtte hij zijn aandacht weer op Cecil. Zwijgend nam hij zijn oude vriend op. Cecil mocht sinds hun laatste ontmoeting een jaar geleden weer wat aangekomen zijn, hij bleef een knappe verschijning. Ondanks zijn weke buik torende hij een halve kop boven Chris uit. De klassieke lijnen in zijn gezicht, de staalblauwe ogen en zijn golvende blonde haar gaven hem een corporale charme, die, zo had Chris met eigen ogen aanschouwd, menig vrouw verleidde.

‘Waar is Victoria?’

Cecil reageerde verrast en kromp wat in elkaar terwijl hij aan zijn badjas friemelde. De vorm van zijn lijf, half aan het oog onttrokken door het glimmende gewaad, gaf aan dat hij te veel at en dronk en te weinig beweging kreeg.

‘Chris, hoe kom je in hemelsnaam op het idee dat ik weet waar mijn zus uithangt? Ik heb haar al weken niet meer gezien. Ik...’

‘Heb je haar telefoonnummer niet?’

‘Alleen een oud mobiel nummer dat is afgesloten.’

Chris haalde diep adem en schudde zachtjes zijn hoofd, zijn blik afdwalend naar de muur achter Cecil waar een deel van diens uitgebreide collectie jachttrofeeën hing. Op koperen plaatjes stonden de naam van het dier en de plaats en datum waarop het geschoten was. Zijn blik bleef hangen op een tijgerkop. Ongetwijfeld door Cecil zelf illegaal geschoten. Beschermd of niet. Als Cecil wat wilde hebben, regelde hij . Vrouwen. Dieren. Drugs. Of

erkenning, zoals de ingelijste oorkonde van het Wereld Natuur Fonds demonstreerde. Beschermheer was hij tegenwoordig, las Chris. Haalde Prins Bernhard niet dezelfde streken uit? Of was het die Spaanse koning?

Chris begon kwaad te worden. Hij was moe, had hoofdpijn en stond tegen wil en dank te discussiëren met iemand die hij haatte. Hij was er klaar mee. Hij bestudeerde de man voor zich met evenveel interesse als waarmee hij zojuist de dierenkoppen had bewonderd. Cecil ontweek zijn ogen en plukte ongemakkelijk aan zijn badjas.

‘Je begint dik te worden,’ opende Chris de aanval. Onmiddellijk kleurde woede de wangen van Cecil rood.

‘En jij kaal,’ snauwde hij terug. ‘Rot op.’

‘Ik ben zo weg. Zodra je me verteld hebt waar Victoria is.’

‘Ben je doof, Chris? Ik weet niet waar ze is. De hoer aan het uithangen op de Keileweg, vermoed ik!’

Chris voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen door de woede. Zijn handen trilden maar zijn stem bleef kalm.

‘Ik weet dat jij weet waar ze is, Cecil.’

Cecil zweeg.

‘Waar haalt ze het geld vandaan?’

‘Geen idee. Van Johnny of mijn vader...’

Chris onderbrak hem. ‘Je vader geeft haar niet meer dan duizend euro per week. Mijn bronnen vertellen me dat ze veel meer uitgeeft.’

‘Jezus, Chris. Je lijkt wel een detective of zo. Mijn bronnen...’ Cecil grijnsde zijn parelwitte tanden bloot en maakte een verzoenend gebaar met zij armen. ‘Ik weet niet waar ze is. Echt niet. Dat zijn mijn zaken ook niet. Misschien dat Johnny Hartfeld je verder kan helpen.’

‘Johnny geeft haar helemaal niets. Dat was deel van de scheidingsovereenkomst toen ze uit elkaar gingen. Ze heeft een andere sponsor. En ik kan maar één iemand bedenken, vriend...’

‘Ik ben jouw vriend niet!’ siste Cecil nijdig. ‘Nooit geweest ook.’

Chris haalde zijn schouders op, de aanval negerend. ‘Waar is ze?’

‘Ik zeg toch dat ik dat niet weet! Je weet dat ik weinig contact met haar heb. Ik spreek haar nooit!’ Cecil klonk verontwaardigd, maar zijn rond schietende ogen verraadden dat hij naar een uitvlucht zocht.

‘Goed,’ zuchtte Chris, ‘dan spelen we het spelletje op jouw manier. Wie denk je dat je voor je hebt? Een van je goedgelovige slijmerige vriendjes? Je vader?’ Hij pauzeerde even. ‘Ik weet dat je een loser bent.’ Hij stopte even en keek Cecil onderzoekend aan. De verkrampte blik op Cecils rood aangelopen gezicht verraadde dat hij op de goede weg was. Een deel van hem had gehoopt het fout te hebben. Maar zoals meestal was zijn instinct juist geweest. Alleen Cecil kon zo iets walgelijks doen.

‘Denk je nou echt dat ik niet doorheb waar je mee bezig bent? Nu de gezondheid van je vader achteruitgaat, staan jij en Victoria vooraan in de rij. Maar wie gaat de leiding krijgen? Jij? Je bent een zwakkeling, Cecil. En je vader weet dat ook. Je bent een lachertje met al die capriolen van je. Hoe noemden de kranten je ook weer? Prins Playboy? De geile Graaff? Niet bepaald een sterk cv voor een toekomstig topman als je het mij vraagt.’ Hij stopte even. Cecil

was begonnen te trillen. Zijn vuisten waren gebald. Chris voelde dat hij op de juiste weg was. Het was tijd voor de kill. 'Je zusje staat er stukken beter voor. En zij is zijn lievelingetje. Dat weet jij ook. Maar als hij erachter komt dat zijn oogappeltje Victoria is veranderd in een junkie dan is er een goede kans dat jij, bij gebrek aan beter, weer terug in de gratie bent.'

Hij zweeg weer en keek Cecil minachtend aan. 'Alleen jij bent in staat je eigen zus te gebruiken voor je eigenbelang. Typisch iets voor jou om een paar duizend euro te investeren in drugs voor je zusje. Goede investering niet waar? Victoria wordt onbekwaam verklaard en jij neemt het roer over. Is dat het plan?'

'Wie had het over drugs?' siste Cecil. Zijn onderlip trilde. Hij keek Chris kwaad aan en nam dreigend een stap in zijn richting.

'Ik.' Chris deed ook een stap naar voren zodat ze nu vlak bij elkaar stonden. Chris was gedwongen omhoog te kijken, maar door zijn brede postuur en felheid was hij het die de dominante positie innam. 'Als Victoria hier iets aan overhoudt, ben je nog niet jarig. Dat beloof ik je.' Hij ademde zwaar en hield zijn ogen seconden lang strak op die van Cecil gericht, tot deze uiteindelijk zijn blik afwendde en een stap naar achteren deed. Nerveus frommelde hij met het koord van zijn badjas.

'Waar is ze, Cecil?'

'Ik weet het niet verdomme!'

V

Kinshasa, 24 januari

Achter op Biko's boda-boda verbaasde Sofie zich over de vele gezichten van de

gehavende stad. Om van de middenstandswijk waar de jeugdherberg stond naar de binnenstad te komen, moesten ze de halve stad door. Villawijken maakten plaats voor volksbuurten, kapotgeschoten industrieterreinen en lukraak gebouwde krottenwijken die alle beschikbare ruimte tussen de 'geplande' bebouwing opslokten. Langs de weg die afwisselend verhard en onverhard was, werd overal handel gedreven. In kleine van sloophout en schroot gebouwde barretjes verkochten vrouwen zelf gebrouwen bier. Geslachte dieren hingen in een wolk van vliegen en stof te wachten op kopers. De geuren van rottend afval, vuur, voedsel en de mensenmassa vermengden zich tot de typische lucht van deze Afrikaanse metropool.

Het had de hele avond geregend, zodat de opspattende modder hun onderbenen besmeurde en ze, ondanks Biko's acrobatische uitwijkmanoeuvres, verschillende plassen raakten. Half doorweekt kwamen ze aan op hun bestemming. Gombe, het oudste deel van Kinshasa lag aan de zuidelijke oever van de Congostroom. Het fungeerde voornamelijk als zakencentrum en was, naast de exclusieve woonwijken, de enige plek in de stad die kon rekenen op stromend water en elektriciteit. Hier geen lawaaiige marktkooplui, maar schreeuwerige reclameborden en neonverlichting die elke vierkant meter van de kantoorgebouwen en de protserige nieuwbouw bedekten. Dit was het domein van de expats, de Congolese elite en de lokale maffia.

Het voormalige hoofdkantoor van Office des Mines de Congo lag aan de noordelijke zijde van het centrum, vlak bij het centraal station, uitkijkend over de rivier. Het was een uit staal en beton opgetrokken, functioneel uitziend complex dat het klimaat en de verschillende revoluties redelijk had doorstaan. Ze parkeerden de brommer in een zijstraat om te voorkomen dat de bewakers Sofie zouden zien aankomen op een boda-boda. Biko bleef achter om zijn taximotor te bewaken en Sofie liep alleen naar de ingang. Ze had allang door dat haar lichte huidskleur en lange bruine haar wonderen deden in Afrika. *Image was everything* hier. En arriveren op een boda-boda deed daar alleen maar afbreuk aan. Dus liep ze met gepaste arrogantie met grote passen richting de twee bewapende bewakers, die aannamen dat ze wist waar ze heen ging en zonder vragen de deur voor haar openden. De modderspatten op haar broek vielen hun niet op. De eerste horde was genomen. Haar volgende stap was een stuk moeilijker. Ze moest toegang zien te krijgen tot de gegevens van het bedrijf. Geen makkelijke opgave. Net als de meeste winstgevende private ondernemingen was het mijnbouwbedrijf in de jaren zestig generationaliseerd. Het kende nu ongetwijfeld een uitermate bureaucratische bedrijfscultuur en zou niet happig zijn informatie te delen met buitenstaanders. Maar Sofie had haar huiswerk gedaan.

De lobby was leeg en verlaten, op een eenzame schoonmaker na die met trage bewegingen een dweil over de versleten stenen vloer haalde. Sofies voetstappen echoden in de grote hal terwijl ze afstevende op de achter glas verscholen balie. Ze dacht aan de brief in haar binnenzak. François Nbane. De man die haar vader genoemd had. Voor hem was ze naar

Congo gekomen. Net als haar vader had hij hier gewerkt. Dit was haar beste kans hem te vinden. Voor het schuifraam hield ze stil. De receptioniste zat kauwgum kauwend onderuitgezakt te bellen en negeerde Sofie. Pas na drie minuten hing ze met een zucht op en opende met zichtbare tegenzin het schuifraam. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik wil de heer Matombe spreken,’ antwoordde Sofie.

‘En u bent?’ De vrouw, een gezette dame met een gouden voortand en de langste nepnagels die Sofie ooit had gezien, knipperde niet eens met haar ogen en keek haar ongeïnteresseerd aan. De moed zakte Sofie in de schoenen.

‘Madame Lafleur, persvoorlichtster van de Belgische ambassade,’ loog Sofie terwijl ze met haar paspoort wuifde. ‘Het gaat over een documentaire die de Belgische belangen en de naam van Monsieur Matombe ernstig kunnen schaden.’

Sofie had maanden eerder een kritisch artikel geschreven over de huidige Belgische belangen in Congo en de daarmee gemoeide corruptie. Tijdens haar onderzoek was ze de naam Matombe vaak tegengekomen. Het was een gok. Maar ze hoopte door hem onder druk te zetten een kijkje te mogen nemen in het bedrijfsarchief.

De dikke dame leek niet onder de indruk. ‘U heeft een afspraak?’ vroeg ze gapend.

‘Nee, maar we hebben elkaar recent gesproken. Het is belangrijk.’

‘Hoe recent?’

Sofie begon zich te ergeren aan de houding van de receptioniste en ging in de aanval. ‘Dat zijn uw zaken niet, mevrouw...’ Sofie leunde naar voren om opzichtig het naambordje van de receptioniste te bekijken. ‘Mevrouw Mitanza.’

Duidelijk niet onder de indruk leunde mevrouw Mitanza achterover om Sofie met een mengeling van verachting en verveling aan te staren. ‘Monsieur Matombe werkt hier niet meer. Mag ik uw papieren nog eens zien?’

Sofie beseftte dat ze het met bluf alleen niet ging redden bij deze vrouw. ‘Luister,’ gooide ze het over een andere boeg. ‘Misschien kunt u mij verder helpen. Ik ben op zoek naar een man die hier in de jaren zeventig heeft gewerkt. François Nbane. Als u mij kunt vertellen waar ik hem kan vinden, hoef ik uw tijd niet verder te verspillen.’

Mevrouw Mitanza keek haar met een genoegzaam glimlachje aan en zakte wat verder onderuit in haar stoel, smakkend op haar kauwgumpje. ‘Wat wilt u nu eigenlijk? Net wilde u nog de heer Matombe spreken.’ Ze keek Sofie onderzoekend aan. ‘Wij verstrekken geen gegevens over werknemers. Of heeft u een officieel verzoek bij de directeur ingediend, mevrouw Lafleur?’ Ze sprak Sofies achternaam langzaam uit alsof ze niet geloofde dat Sofie echt zo heette.

‘Luister,’ probeerde Sofie. ‘We kunnen elkaar toch helpen.’ Ze schoof een paar biljetten onder het raampje door. De vrouw duwde ze bruuut terug.

‘Jullie westerlingen denken overal maar binnen te marcheren en bevelen uit te delen,’ siste de vrouw. ‘Kom terug met een officieel verzoek van de ambassade of blijf weg.’ Zonder Sofie nog de kans te geven iets te zeggen, sloot ze het raampje van de balie en draaide zich om. Sofie bleef verbouwereerd achter.